

БАЩА.

(Разказъ отъ Н. Казминъ — за дѣца и юноши).

... Тренътъ изсвири и слѣдъ малко щѣше да спре на гарата. Азъ много се безпокоехъ, че не ще намѣря въ вагона удобно мѣсто за дѣцата и старата ми леля... Но пжтниците бѣха малко и ние се качихме въ единъ почти празенъ вагонъ. Настанихме се добрѣ, защото да пжтува човѣкъ съ дѣца не е лесно.

— Слава Богу, нѣма много пжтници, — каза леля, щомъ седнахме. — Колко хубаво е тѣй, свободно можешъ да се разположишъ...

Отъ село до гарата дойдохме съ коне. Разстоянието е два часа. Пжтуването ми бѣше трудно, защото леля и азъ държехме въ ржцѣтъ си малко дѣте.

Въ вагона леля сложи Катя до себе си.

— Постой, миличка! Уморихъ се вече... Не мърдай много, защото ще паднешъ.

Двѣ годишната Катя постоя минута-двѣ неподвижна и пакъ почна да шава.

— Кждѣ? Кждѣ тръгна?

— Искамъ да гедамъ...

— Иди тогава при прозореца!

Леля я грабна и остави при прозореца.

— Мирна стой, да не паднешъ, — прѣдупрѣдихме я.

Малката Зорка, която въ туй врѣме седѣше на колѣнѣтъ ми, сжщо изказа желание съ ржцѣ да иде при прозореца.

— Та! Та!...

Зорка знаеше да изговаря само думата „та“, но азъ винаги разбирахъ какво искаше тя.

— И ти ли тамъ искашъ? Ей сега...

Азъ прѣгърнахъ Зорка и я занесохъ при прозореца.

Дѣцата гледаха мълчаливо навънъ.

Тренътъ бързо се движеше. Дѣцата видѣха стадо крави по ливадитѣ и Катя се развика:

— Куцета, куцета! Гедай мамо!

— Това не сж кучета, а крави — поправи я леля, но Катя не се съгласяваше: гледани отъ далечъ прѣзъ прозореца, кравитѣ наистина се виждаха много малки.

— Куцета, твърдѣше тя.

Скоро колелата загърмѣха. Тренътъ минаваше по единъ мостъ. Долу въ водата плаваха гжски. Дѣцата ги забѣлѣзаха. Зорка се зарадва.

— Та!... — повтаряше тя и махаше ржцѣ отъ радостъ.

— Гжски, гжски, Зорке! — казваше сестра ѝ Катя. — Гж-гж-гж!...

Докато дѣцата се разговаряха при прозореца, до вратата на вагона се изправи непознатъ войникъ. Той бѣше високъ, едъръ, здравъ, съ широко лице и напукани ржцѣ. Щомъ го погледнахъ, той се усмихна и каза:

— Какви дѣчица имате!...

Азъ не знаяхъ що да му отговаря. Той бързо добави:

— Дали нѣма да се уплашатъ отъ мене?

— Нѣма, нѣма...

— А моитѣ дѣца много сж страхливи...

Не могатъ да привикнатъ на войнишкитѣ дрехи... И дѣцата и леля се обърнаха отъ прозореца и загледаха непознатия...

— А вие на гости ли ходихте? запита леля.

— Да, ходихъ при домашнитѣ си... Имахъ отпуска... Да си взема сбегомъ за послѣденъ пжтъ...